

Harta și busola ultimei generații

2 mai 2008

Gili Cârstea

Dacă doctrina sanctuarului este busola pentru navigatorii ultimei generații, tot așa viziunea cu cele două tronuri este harta. Doar folosind aceste două instrumente vor reuși ei să comunice bisericii și lumii urgenta solie a îngerului al treilea.

Temelia credinței noastre, Daniel 8:14, spune că la 2300 de ani după decretul pentru rezidirea Ierusalimului, adică în 1844, sfântul locaș va fi curățit. Această lucrare era oglindită în ceremonia străveche a Zilei Ispășirii, când sanctuarul era curățit de păcatele poporului, iar acesta era eliberat: „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev 16:30). Anul 1844 este vital în ecuația mării controversate, și este deplorabil că acest eveniment este tratat cu o tot mai vizibilă indiferență. Curățirea sanctuarului este busola care arată drumul către casă, pe învolburata mare a teologiilor contradictorii ale frăției ecumenice globale.

Ridicată la înalta cinste de a prezenta lumii scopul etern al lui Dumnezeu, bisericii rămășiței i s-a oferit și harta, adică viziunea cu cele două tronuri, despre care am scris în câteva rânduri [aici] [aici].

Viziunea se referă direct și explicit la Ziua Ispășirii începută în 1844, spunând că momentul tratat acolo are loc în următorul cadru: „Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea.”

Aceasta înseamnă întreaga biserică creștină, adică Filadelfia, restul lumii, și urmașii lui Miller, oamenii care își legaseră viața de a doua venire a lui Hristos, numiți aici „poporul advent.” Deși toți se aflau înaintea tronului, viziunea specifică un detaliu: Doar „o grupare” erau plecați înaintea tronului, adică dădeau importanță lucrării care se realiza pe acel tron.

Viziunea cu cele două tronuri se sfârșește însă abrupt, ca o foarfecă blestemată a timpului ce decupează tocmai finalul glorios pe care ni-l dorim.

Acest final abrupt este însă explicația sigură pentru prelungirea excesivă a planului de mântuire, pentru „întârzierea” despre care a vorbit Hristos în pildele Sale despre nuntă.

Viziunea vorbește despre faptul că Tatăl „S-a ridicat” de pe tronul pe care stătuse până în 1844, adică a încetat lucrarea de iertare realizată în Sfânta, prima încăpere a Sanctuarului. Sinonimă cu lucrarea de peste an din doctrina sanctuarului pământesc, în care păcătosul mărturisea păcatul pe capul victimei, iar păcatul era transferat asupra sanctuarului, această fază a planului de mântuire se încheiase. Acum venise timpul pentru faza a doua, și anume ștergerea păcatelor descrisă, în tip, prin eliberarea poporului, trupul lui Hristos, de păcat.

Tatăl S-a ridicat de pe tronul din Sfânta, și a intrat în Sfânta Sfintelor, adică metafora pentru începerea ștergerii păcatelor.

Curând Isus S-a ridicat și El de pe tron, iar „o mare parte” a celor care stăteau plecați în fața tronului s-au ridicat și ei și au urmat pe Tatăl și Fiul în noua lor lucrare, ultima fază a planului de mântuire.

Și acum vă rog să notați ce se întâmplă:

“Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: ‘Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine.’”

Expresia „își țineau privirile ațintite asupra Lui” explică uimirea și confuzia lor referitoare la aceste două faze; nu înțelegeau de ce este nevoie de părăsirea tronului acela, și ce urma să se întâmple acum, cu Tatăl și Fiul așezați în Sfânta Sfintelor.

Domnul a înțeles tulburarea lor, și le oferă explicația, vitală pentru noi:

„Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine.”

Uimitor, nu? Noi credeam că Hristos a primit împărăția când S-a înălțat la cer, după înviere. Dar aici se spune că El primește împărăția atunci când are loc „nunta.”

Urmașii Lui trebuiau să aștepte „aici,” adică realizarea nunții, momentul în care Hristos primea împărăția. Numai după aceea era posibil să revină a doua oară, spre a-i lua acasă și pe ei.

Au trecut 150 de ani de la această viziune, și Hristos nu a revenit. Motivul este evident: El nu a primit împărăția, deoarece nu a avut loc nunta, adică unirea dintre divin și uman (COL 307).

Biserica rămășiței recunoaște - evident - că revenirea încă nu a avut loc, dar are explicații confuze, care uneori merg până la absurd, despre motivele acestei

amânări. Ba uneori explicațiile devin neobrăzate, sugerând că Dumnezeu este de vină pentru întârziere.

Harta oferită nouă în viziunea despre cele două tronuri descoperă însă un motiv complet diferit de ceea ce se cultivă printre noi ca fiind cauzele întârzierii. Finalul viziunii este tulburător, dovedind că solia Martorului Credincios nu a fost ascultată, și astfel ne aflăm în opoziție cu scopurile și dorințele lui Dumnezeu.

Iată cum sună acest final de viziune:

“M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846).

Sucesiunea evenimentelor este precis descrisă:

- Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu, pentru cei care nu L-au urmat în Sfânta Sfintelor.

- Asupra lor a suflat o „influență nesfântă,” adică oferă lumină și putere falsă, spre a le da senzația că ei slujesc lui Dumnezeu.

- Prin acest elan religios el urmărea să-i „atragă înapoi” la el pe cei care urmaseră pe Isus în Sfânta Sfintelor, și așteptau acolo ca El să primească împărăția.

Poporul nostru spune că schema ticăloasă nu a reușit.

Viziunea nu spune așa, și aceasta este dovada zdrobitoare că suntem în beznă, că nu percepem corect realitatea, și că ne închinăm unui hristos fals fără să știm. Ascultați și uimiți-vă de groază:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Aceasta este, descrisă cu o exactitate uimitoare, istoria noastră de după 1888. Nu toți deodată, ci „unul câte unul,” am părăsit speranțele unei lucrări speciale în Sfânta Sfintelor, și ne-am întors la harul ieftin predicat lumii creștine de diavolul așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (2 Tes 2:4; Eze 28:2). Nu credem și nu predicăm despre nuntă, și nici nu visăm că aceasta ne privește personal. Hristos nu se căsătorește cu Noul Ierusalim din ziduri și palate, chiar dacă ele sunt de aur. Cetatea este poporul Său, pe care trebuie să-l facă părtaș de natură divină, și doar astfel Hristos poate primi împărăția. Mai precis, Hristos poate trece de la statutul de Mare Preot la cel de Împărat doar atunci când

Împărăția s-a format, s-a realizat, când sfinții ultimei generații au fost eliberați de păcat și în ei cele două naturi s-au unit.

Astăzi, în 2008, care este situația? Realitatea din viziune s-a blocat în punctul mort de la final. Nunta nu a avut loc, Hristos nu a primit împărăția, iar motivul este clar: unul câte unul poporul Său a părăsit locul unde are loc nunta. Mireasa lui Hristos s-a întors la tronul din Sfânta, visând să ajungă în împărăție sub acoperirea mijlocirii lui Hristos, așa cum a fost până în 1844.

Pare uimitor, și puțini sunt dispuși să-l suspecteze pe Baal de asemenea performanțe spectaculoase. Dar ei uită „isprăvile lui trecute,” cum a amăgit timp de generații pe poporul lui Dumnezeu, făcându-i să creadă că se închină lui Iehova, când în realitate erau slujitorii lui devotați. Ei uită, desigur, de isprava lui cu generația lui Ilie, sau cu generația care L-a răstignit pe Hristos. Ei uită isprava lui cu biserica apostolică, pe care a garat-o pe linie moartă pentru mai bine de o mie de ani, când omenirea a zăcut în bezna papală a evului mediu.

Și deoarece ei uită aceste isprăvi, le este greu să creadă această ultimă ispravă, că ne-a făcut să ne întoarcem, „unul câte unul,” la tronul ocupat de el, și astfel să-L lăsăm pe Hristos singur în Sfânta Sfințelor, fără mireasă pentru nuntă, și deci fără împărăție și tron.

Vă imaginați, în asemenea situație cumplită, ce fals trebuie să sune la urechile universului festivalurile și sărbătorile noastre, corurile și slujbele pretențioase, darurile și lucrarea noastră misionară, faptele bune și tot cercul părtașiei cu bisericile surori. Isaia (cap 1) și Amos (cap 5) au scris pentru învățătura noastră, dar cine este dispus să creadă că aceasta este starea bisericii de azi?

Hristos bate la ușă, dorind să ne facă părtași de natura Sa, iar invitația încă răsună zadarnic: „Toate sunt gata, veniți la nuntă” (Mat 22:4).

De aceea, aproape de sfârșitul vieții, mesagerul Domnului spunea bisericii Sale: „Dezamăgirea lui Hristos este imposibil de descris” (RH, 15 decembrie 1904). Apoi adăuga:

„Frații și surorile mele, umiliți-vă inimile înaintea Domnului. Căutați-L cu ardoare. Am o dorință puternică de a vă vedea umblând în lumină, după cum El este în lumină. Mă rog fierbinte pentru voi. Dar nu pot să nu observ că lumina pe care mi-o dă Dumnezeu nu este primită bine de pastorii și comunitățile noastre. Voi ați părăsit dragostea dintâi. Neprihănirea voastră nu este haina de nuntă. Eșecul de a urma lumina clar descoperită a adevărului este cel mai mare pericol al nostru. Solia către biserica Laodicea descoperă starea noastră ca popor” (idem).

Da, cel mai mare pericol al nostru, care nu a putut fi evitat, a fost că, aruncând la gunoi harta și busola, nu am mai putut urma „lumina clar descoperită” despre importanța copleșitoare a nunții, dragostea dintâi care ne-a propulsat pe scenă, și astfel ne-am întors la tronul părăsit de Hristos. De pe acest tron diavolul suflă asupra închinătorilor un amestec ciudat de adevăr și eroare, un cocktail de

sloganuri religioase și nelegiuirea cea mai grosolană, și care nu poate duce niciodată la desăvârșirea cerută de cugetul nostru.

Dar este o veste bună pe care nu o pot evita: În ultimul timp, observ cu bucurie indescrivibilă cum, unul câte unul, folosind harta și busola, oameni din biserică se întorc din nou la tronul din Sfânta Sfintelor, la locul prețios și sfânt unde Hristos spusese părinților noștri să aștepte puțin.

Unul câte unul descoperă că pe tronul din Sfânta nu se mai află Hristos, și se decid să facă drumul înapoi, sub presiunea formidabilă a disprețului colectiv, sub anatema teologică emisă de activiștii profesioniști.

Unul câte unul constată că neprihănirea pe care contează ei nu este haina de nuntă, și astfel descoperă cu bucurie haina neprihănirii lui Hristos.

Unul câte unul se întorc de la finețurile teologice și literare pe care le-au numit hrană spirituală, cu care au fost hrăniți toată viața lor, și se apleacă tot mai serios către simplitatea lui Hristos, descoperită în scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Mă simt onorat să fiu o parte, neînsemnată și nevrednică, a vocii care cheamă pe scumpul popor al lui Dumnezeu înapoi la ușa Sanctuarului, ușă la care încă ne așteaptă Hristos, și pe care am părăsit-o din dragoste pentru Babilon.

Așa disprețuite cum sunt acum, harta și busola se vor dovedi, în final, salvatoare.
